רבנן סברי הציץ מרצה על אכילות ורבי יהודה סבר אין הציץ מרצה על אכילות, א"ל רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא והא עולין דהציץ מרצה על העולין ופליגי דתניא נטמא אחד מן הבזיכין רבי יהודה אומר שניהם יעשו בטומאה לפי שאין קרבן ציבור חלוק וחכמים אומרים הטמא בטומאתו והטהור בטהרתו ועוד אמר רב אשי ת"ש רבי יהודה אומר אפילו שבט אחד טמא וכל השבטים טהורין יעשו בטומאה לפי שאין קרבנות ציבור חלוק והכא מאי הציץ מרצה איכא ועוד האמר רבינא ת"ש נטמאת אחת מן החלות או אחת מן הסדרין רבי יהודה אומר שניהם יצאו לבית השריפה לפי שאין קרבן ציבור חלוק וחכמים אומרים הטמא בטומאתו והטהור יאכל ואם איתא לפי שאין הציץ מרצה על אכילות מיבעי ליה אלא א"ר יוחנן למוד ערוך הוא בפיו של רבי יהודה שאין קרבן ציבור חלוק: **מתני'** התודה מפגלת את הלחם והלחם אינו מפגל את התודה כיצד השוחט את התודה לאכול ממנה למחר היא והלחם מפוגלין, לאכול מן הלחם למחר הלחם מפוגל והתודה אינה מפוגלת הכבשים מפגלין את הלחם והלחם אינו מפגל את הכבשים כיצד השוחט את הכבשים לאכול מהן למחר הם והלחם מפוגלין, לאכול את הלחם למחר הלחם מפוגל והכבשים אינן מפוגלין: **גמ'** מ"ט אילימא משום דרב כהנא דאמר רב כהנא מנין ללחמי תודה שנקראו תודה שנאמר והקריב על זבח התודה חלות אי הכי איפכא נמי הא לא קשיא לחם איקרי תודה תודה לא איקרי לחם, אלא הא דקתני הכבשים מפגלין את הלחם והלחם אינו מפגל את הכבשים לחם היכא אשכחן דאיקרי כבשים אלא (לאו) היינו טעמא לחם גלל תודה ואין תודה גלל לחם והלחם גלל הכבשים ואין כבשים גלל הלחם וצריכי דאי אשמעינן תודה התם הוא דכי מפגל בלחם לא מפגלא תודה משום דלא הוחזקו זה לזה בתנופה אבל כבשים דהוחזקו זה לזה בתנופה אימא כי מפגל בלחם ליפגלו נמי כבשים, צריכא: בעא מיניה ר"א מרב השוחט את התודה לאכול כזית ממנה ומלחמה למחר מהו לאיפגולי תודה לא מיבעיא לי, השתא כולה מלחמה לא מיפגלא ממנה ומלחמה מיבעיא! כי קא מיבעיא לי לאיפגולי לחם מי מצטרפה תודה לאיפגולי ללחם או לא? אמר ליה אף בזו הלחם מפוגל והתודה אינה מפוגלת, והא לימא קל וחומר ומה (תודה) המפגל אין מתפגל, הבא לפגל ולא פיגל אינו דין שלא יתפגל ומי אמרינן קל וחומר כי האי גוונא והתניא מעשה באחד

שזרע

רבנן סברי הציץ מרצה · על טומאת אכילה שאם נטמאו אימורי זריקה שהזריקה יש) עולין זריקה מעלייתא ומיהו כי מרצה לא למיהוי קרבן מעליא אבל טמא לא מיתכשר באכילה דכתיב יג) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז): ור' יהודה סבר אין הציץ מרצה · יד) בטומאה שנגעה בדבר הנאכל לכהנים הלכך לא הוי זריקה מעליא ולא מיתכשרי בשר: והא עולין · דה"נ אין מרצה על טומאה שנגעה בעולין למזבח: בזיכין · הן עולין: יעשו בטומאה בטומאה · יה) ינעשו זה לזה אם ירצה: שאין קרבן ציבור חלוק · ואפי' טו) "אין מגיעו בעליהם טמאים וקרבן צבור דוחה טומאה בפרק כיצד צולין (פסחים פ.) ואמאי לא הוי טהור בטהרתו הא אין מרצה על העולין והויה הקטרה מעלייתא ואסור לטמא את הטהור: שבט אחד טמא · בי"ד בניסן וקי"ל לרבי יהודה שבט אחד איקרי קהל הלכך דחה טומאה ויעשו כלן בטומאה שם: לפי שאין קרבן ציבור חלוק · ולדברי חכמים טהורים עושים בראשון והטמאים עושין פסח שני טז): רבי יהודה למוד ערוך · שקבלה מרבותיו: **מתני'** והתודה אינה מפוגלת · והאוכלה אין ענוש כרת: **גמ'** מ"ט · התודה מפגלת (ב) לחם: מדאצטריך ליה למיכתב והקריב חלות על זבח התודה וכתיב והקריב על זבח התודה חלות יז) (תודת שלמיו) דמשמע תודה הם החלות הלכך כי אמר על מנת לאכול תודה למחר הוי לחם בכלל: אבל תודה · כבהמה לא איקרי לחם הלכך כי מפגל לחם לא הויא יח) בהמה בכלל: הכבשים · של עצרת: גלל תודה · תודה עיקר ולחם טפל שהשחיטת תודה יט) מקדשת ללחם כדאמרינן בפ' התודה (לקמן עח:) והקריב קרבנו מלמד שאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח וכן לחם גלל כבשים דשחיטת כבשים מקדשים ללחם בפ' התכלת (לקמן מו:) תודה אין מניפין אותה עם החלות אבל כבשים מניפין אותם עם החלות דכתיב (ויקרא כג) והניף הכהן אותם על לחם וגו': זה לזה · כבשים עם לחם: ליפגלו כו' · והוא הדין אי תנא כבשים הוה אמינא התם כי מפגלי כבשים כ) מפגלי חלות צריכא: ממנה ומלחמה · כזית מזה וכזית מזה: השתא זית כולו מלחמה · דהויה מחשבה כא) תמורה דלא בעיא לירוף אמרינן במתניתין דלא מיפגל תודה, ממנה ומלחמה דבעי לצרופי מיבעיא: כב) אי לא פגולי לחם דהוי במחשבה: תודה המפגל · תודה שהיא מפגלת לחם אין מתפגל כדאמרינן בתודה אינה מפוגלת: הבא לפגל · חצי זית של לחם הבא לפגל כג) ונעשית התודה ולא פיגלה אינו דין שלא יתפגל:

רבנן סברי הציץ מרצה על אכילות · לא למישרייה לטמא באכילה כה) אלא לענין דלא הוי כאלו טמא כאבוד ושרוף אלא חשוב כטהור לענין הפריא זריקה לאחוך דטהור גמור: **ורבי** יהודה סבר אין הציץ מרצה · והוה ליה כאלו טמא כאבוד ושרוף ולא מהניא זריקה כו) לטהור ואע"ג דרבי יהודה ס"ל בפ' כיצד צולין (פסחים עז.) טומאה הותרה בציבור ולא מיבעי ציץ לרצויי "דאמר דהכא הוא בציבור לא מהניא לגבי טמא למישרייה באכילה הוא הדין נמי דלא מהניא למישרייה לטהור "דלענין היתר אכילה לא מהניא ולא הויה כריצוי ציץ ולמ"ד מרצה מהניא לטהור ולא מהניא לטמא: **והא** עולין דאין מרצה · ה"ה אפי' למ"ד בפ' כיצד צולין (שם עז:) אין הציץ מרצה על העולים כה"ג ביחיד אבל בציבור מודה דציץ מרצה על העולין: **ופליגי** · כח) משמע דהא מסכה מנחה דציץ מרצה על העולין הוה ניחא ליה ולכאורה ל"ש דהא קשה מפי דרבי יהודה דאמר שניהם יעשו בטומאה קסבר דציץ מרצה על העולין ומתניתין קסבר אין הציץ מרצה על אכילות ורבנן דאמרי טמא בטומאתו וטהור בטהרתו קסברי אין הציץ מרצה על העולין ובמתניתין קסברי הציץ מרצה על אכילות: **רבי** יהודה אומר אפי' שבט אחד טמא כו' שאין קרבן ציבור חלוק · קצת קשה דרבי יהודה ס"ל בפ"ק דיומא (דף ו:) דטומאה הותרה בציבור מ"מ אצטריך ליה טעמא דאין קרבן ציבור חלוק בפסח כיון דיש ביה אכילה כדמוכח התם: **והכא** מאי · הציץ מרצה איכא · פי' הא אין הציץ מרצה על טומאת הגוף כדפי' בקונט' ודריש לקמן בהקומץ רבה (דף כה:) עון הקדשים הוא נשא ולא עון המקדישים ובפרק שני דזבחים (דף כג.) נמי אמרינן בהדיא דאין הציץ מרצה על טומאת הגוף ואהא דאמר בפ' כיצד צולין (פסחים עט.) דלמ"ד טומאה דחויה בציבור בעי ריצוי ציץ לטומאת בשר דמהני ציץ אבל לטומאת הגוף דלא מהני ציץ אפי' בעי ציץ: **מנין** ללחמי תודה · (צ"ע לקמן בפ' התודה (דף עח.) עיקר מילתא): **לחם** איקרי תודה תודה לא איקרי לחם · מהאי טעמא מיתרצא מה שמקשים בפ' הערל (יבמות עג:) דיש במעשר וביכורים מה שאין כן בתרומה מ"מ דלא ילפינן (ביכורים מתרומה) אע"ג דאיקרו דדרשינן (פסחים לו:) ותרומת ידך אלו הביכורים דביכורים איקרו תרומה תרומה לא איקריא ביכורים כדמוכח לה בפרק העור והרוטב (חולין קכ:) התם אבמכלתא בעולמא אמר: **המפגל** אין מתפגל כו' · פירוש אותו שאתה ר"ל שהוא מפגל אתה מודה שאין מתפגל ובריש מכות (דף ב.) רוצה לומר ק"ו כי האי גוונא גבי מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה ובן חלוצה וזוממין דאין אומרים יעשה זה בן גרושה תחתיו משום דאמרינן ק"ו ומה המחלל אין מתחלל בא לחלל ולא חילל אינו דין שלא יתחלל ופריך רבינא א"כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל אינו נסקל הבא לסקול ולא סקל אינו דין שלא יסקל ואע"ג דהכא מתקיים הק"ו לענין עדים זוממין שאני משום מטעמא דה"ל ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל כו' פי' משום דקים לן הרגו אין נהרגין משום דדרשינן כאשר זמם ולא כאשר עשה כך פי' הם בקונט' וקשה א"כ אמאי נקט סקילה יותר מכל מיתות ומפרש ר"ת ומה הסוקל אינו נסקל דרוצח נדונים בסייף אפי' הרג את חבירו באבן ועוד פרכה דק"ו דהכא לא דמי להתם(*) דהבא לפגל הכא היינו לחם שבא לפגל חצי זית של תודה פי' שמצטרף לפוסלה ולא פיגל שאינו מצטרף לפוסלה אינו דין

(*)וע"ע תוס' יבמות לב: ד"ה מסוקין

(*)ק"ו הבא ל"ק

יג א מיי' פ"ג מהל' [illegible] הלכה ז:

יד ב מיי' שם הלכה ח:

תוס' דהטהור בטהרתו נ"ק

וכיון דלענין כו' מסכימין לא פריך כו' נ"ק

מכל דאין הציץ כו' נ"ק

[פסחים פ.]

רש"ל אין מגיעו בעלים נ"ק

[שם פ. כריתות ה.]

ספר נ"ק

נ"ק פ"ח

לקמן עח:

נ"ק פ"ו

[משום דהוחזקו זה עם זה בתנופה לכל תודה דלא הוחזקו לאחד כי מפגל בתודה לא מפגל בחלות צריכא]

תודה כה"ד ולמ"ד ת"ד ממנה כו' מיבעיא כה"ד ולמ"ד לא פריך לאיפגולי ללחם דהיין במחשבה תודה וכה"ד כל"ל נ"ק

שיטה מקובצת

איכא ר"ת שהרי אין הציץ מרצה על טומאת גברא וא"ת אפי' יהודה הציץ מרצה מאי פריך ואמאי יעשו הטהורים בטומאה וכי מותר לטמא הטהור אלא נ"ל דהכי פריך מאי ציץ מרצה שייך כאן שהרי פסח אינו מרצה בריצוי ציץ וא"כ ע"כ טעמא דר"י לאו משום דציץ מרצה אלא משום דאין קרבן צבור חלוק כדמפרש ואזיל ר' יוחנן · תר"ה: ו) תלמוד ערוך: ז) גלל לחם: ח) לחם גלל כבשים ואין כבשים גלל לחם: ט) ממנה ומלחמה מבעיא: קשה קושיא דאין זה ק"ו דלא ממנה ומלחמה ערוך מכולה לחם כדאשכחן לעיל גבי שתי ידיעות ראוי בו כרת עד שיתפגל בשתיהן בזית הכולו מותר לא נתפגלה · תר"ה: י) ומה המפגל אין מתפגל כו' תימה אמאי לא מקשה כמו כן במתניתין והתודה מפגל את הלחם כו' ומה תודה המפגל אינו מתפגל הבא לפגל ולא פגל דהיינו לחם אינו דין שלא יתפגל וי"ל דלא"ה ניחא דהאי ומה המתפגל שבא לפייס לפגל אבל בתודה המתניתין אין הלחם מסייע ליה שהרי הוא עצמו לבד מתפגל ע"כ תר"ה · ובתוס' אחרות תירצו בלשון זה וי"ל דהכי פריך אינו דין שלא יתפגל בצירוף המפגל אחרי שלא נתפגל אבל במתניתין אין התודה צריכה לצירוף הלחם ואין לומר מק"ו ע"כ עד כאן ומה המפגל אינו מתפגל וא"ת סוף הק"ו מותר את התודה דהא אינו מתפגל הלחם בזה תוכה מפגל וי"ל דפריך דלמסקנא כלומר לצריך שתהא אומר הלחם מפוגל וכיוצא בו לעיל גבי תרומה ותר"ת: יא) שנזרקה עליה: יב) דנגע עליה בלא הבשר: יג) על טומאה שנגעה: יד) בטומאה יעשו זה: טו) ואפילו אין מגיעין בשניהן: טז) פסח שני [illegible]

אין הציץ מרצה קשה הא"ד שהשאל מרוויחו ר"ל דהא"כ איך הכבשים מותרים באכילה דהא אמרינן לקמן דאם אבד מן החלות אבוד הכבשים והכא משמע דהכבשים מותר באכילה דהוא לא פליגי אלא בחלות אבל בכבשים מודו דנאכלים וצריך עיון ע"כ: ב) שניהם יעשו בטומאה וה"ה אפילו אין ציץ מרצה הוה מצי פריך שהרי בלי ריצוי ציץ טומאה הותרה בצבור והוה הקטרה מעליא אלא ה"ק כלומר הכא לא שייך למימר טעמא דר' יהודה משום דאין הציץ מרצה [illegible]

[illegible]

הגהות הב"ח (א) [illegible] (ב) [illegible]

נושא/מקנה
△
קושיא ארוכה מורכבת מכמה הוכחות שטיות ר' יהודה אינה מבוססת על כך שאין הציץ מרצה על אכילות

נושא
ב' קרבנות המורכבים מקבמה
לחם - המפגל הבשר נתפגל בלחם
-אבל- המפגל בלחם אין הבשר מתפגל

מקנה
תודה/כבשים (עצרת)
"כיצד"

מקנה
1-2
שאלת קושיא טעם לדין המשנה

נושא
למה צריכין את הדוגמא של כבשי עצרת בנוסף לתודה

מקנה
I-III
ג' לשונות בשאלת ר' אבא
Ⓐ-Ⓑ
ב' הלשונות דומים רק בזה רק שמבאסת נושא הדינין שונים
תודה ושני
כבשים (עצרת)

נושא Ⓑ-Ⓓ
שאלה בדינין צירוף השוחט תודה/כבשים לאכול כזית ממנה (מהבשר) ומלחמה האם מתפגל הלחם

מקנה
▲ (מזקף)
שאלות/קושיות
▽ תשובות

*בשיטה אות ב - כלומר הכא לא שייך למימר טעמא דר' יהודה משום דאין הציץ מרצה "עכ"ל

**שיטה אות ה - "אלא נ"ל דהכי פריך מאי ציץ מרצה שייך כאן שהרי פסח אינו מרצה דריצוי ציץ ואע"כ ע"כ טעמא דר"י לא משום דציץ מרצה אלא משום דאין קרבן ציבור חלוק כדמפרש ואזיל ר' יוחנן"

* סוגריים ⟨⟩ לשם ציון בין ראשי השאלה, בתוכם מוספו מה אינה נשאלת

השחתה אם חשב לאכול כזית משלחמה חוץ לזמנו לא מתפגל הבשר